de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 5 — 30 JANUARI 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

DE IJS-STER

HET VIEZE Straathondje

DOOR J. P. BALJÉ

Het is een trieste, koude dag. Zo onbehaaglijk het buiten is, zo gezellig en warm is het binnen bij de kachel. Wim heeft een gezellig hoekje opgezocht en zit een spannend jongensboek te lezen, zijn zus Mies bladert in een weekblad. Maar hoezeer Wim's aandacht ook bij z'n boek is, toch heeft hij al een paar maal luisterend opgekeken. Het is of hij een vreemd, klagend geluid hoort buiten.

,,Hoor jij niets?" vraagt hij Mies eindelijk.

Mies bladert verder en schudt

het hoofd. ,,Nee, wat dan?" vraagt ze verstrooid.

,,Hoor, daar is het weer!" zegt Wim. Mies hoort het nu ook. Het is een triest geluid, precies of iets of iemand pijn heeft.

,,Mams!" roept Wim naar zijn moeder, die in de keuken bezig is.

,,Ja, jongen, wat is er?" roept ze terug.

,,Hoor je niet dat vreemde geluid, mams?"

,,'t Zal de hond van de buren zijn, denk ik. Ze hebben hem zeker buitengelaten en vergeten hem weer binnen te halen."

Vastbesloten staat Wim op en loopt de tuin in. Direct merkt hij, dat het niet Bello van de buren is, want het geluid komt niet daar vandaan. Het hondje moet op de weg achter hun tuintje zitten. Wim gaat op de tuinpoort af en opent die. En dan ziet hij dadelijk het vieze, armzalige hondje, dat koud en bibberend tegen hun schutting gedrukt zit en een nog jammerlijker geluid uitstoot, als het Wim ziet. Sjonge, wat is dat diertje nog klein en wat maakt het een verschrikkelijk trieste indruk.

Wim is dol op dieren, en de tranen schieten hem bijna in de ogen.

,,Kom maar hier, jongen," zegt hij. ,,Kom dan maar, kereltje. Ben jij zo nat en zo koud, hè?"

Het hondje kruipt een klein stukje naar Wim toe. Zijn éne achterpootje sleept een beetje.

Vastberaden neemt Wim het natte beestje in zijn armen en hij draagt het naar de keuken.

,,Wat breng je nu mee?" vraagt mams verbaasd.

,,Een stakkerdje, mams. Kijk eens hoe het er uit ziet. Helemaal nat en verkleumd. Zijn achterpootje bloedt een beetje. Wat een zielepoot."

Even kijkt mams bedenkelijk, maar niet lang. ,,Van wie kan dat beestje zijn?" peinst ze hardop. ,,Ik heb het hier in de buurt nog nooit gezien. Zet het maar even op een doekje, vlak bij het fornuis, dan kan het een beetje bijkomen."

,,Och, wat een lieverdje," zegt Mies, die nieuwsgierig is komen toelopen, ,,wat een lieve oogjes heeft hij, mams. En wat bibbert hij."

Zoals het beestje daar zit is het een beklagenswaardig stakkerdje. Een echt straathondje van een onbestemde kleur. Alle drie zijn ze vertederd door de zieligheid van het hondje. In het bijzonder, als het een zwakke poging doet om te kwispelstaarten, als Mies het aait.

,,Wacht, ik zal een handdoek pakken om hem droog te wrijven," besluit Mies dan.

Mies heeft gauw een handdoek gevonden en begint nu flink te wrijven, het gewonde achterpootje ontziend. Geduldig laat het diertje alles toe, en als het zo'n beetje droog is, geeft mams een oud kussentje, waarop het bij het fornuis kan liggen.

,,We kunnen het beestje niet zo op straat zetten," vindt ze. ,,Het moet eerst een beetje op z'n verhaal komen. Vannacht kan het wel in de keuken blijven slapen."

,,En dán, mams?" vraagt Wim.

Mams trekt een bedenkelijk gezicht en ze blijft het antwoord schuldig.

,,Zelfs als het hondje beter is, dan kunnen we het toch nóg niet op straat zetten, mammie!" dringt Mies aan.

,,We kunnen in ieder geval hier en daar eens vragen, wie de eigenaar is," schuift mams dat vraagstuk op.

,,En als we het niet te weten kunnen komen?" vraagt Wim verder.

Mams wordt flink in het nauw gedreven. Ze haalt de schouders op.

,,We.... eh.... zouden het ook zélf kunnen houden, mams," vleit Mies. ,,Ik vind het een echt lief beestje. Kijk, het bibbert al niet meer zo. En je moet eens naar z'n oogjes kijken, het is net of het voelt, dat wij goed voor hem zijn."

Zacht gaat het staartje heen en weer. Wim lacht. „Ik geloof nooit, dat het dier ziek is, mams. Het komt al helemaal bij, zie je wel? Zeg, mams, houdt paps eigenlijk van honden?"

„Paps houdt zeker van honden, hij houdt van alle dieren, jongen. Maar of hij een hondje hebben wil, tja.... Vergeet niet, dat er een hoop last aan vastzit. Uitlaten, verzorgen, vacanties...."

„O, uitlaten en verzorgen doen Mies en ik wel, mam."

„Nou, laten we maar eens afwachten, hoor. Als jullie vader straks thuiskomt, moet die maar beslissen."

Wim en Mies knikken elkaar toe. Ze hebben het al half gewonnen.

Ze horen een sleutel in de deur en meteen is Wim in de gang.

„Daar is paps. Kom, Mies, we gaan hem vragen, of we de hond mogen houden."

Mies holt haar broer achterna. „Paps!" roept ze. „Papsie, mogen we het hondje houden? Hè? Vind je het goed?"

Paps schudt zich als een natte poedel, want het regent weer flink. En hij kijkt zijn spruiten met stomme verbazing aan.

„Ik ben een boon, als ik er iets van snap!" zegt hij.

„We hebben een hondje, paps," verklaart Wim. „Het ligt in de keuken voor het fornuis. Een arm, klein zielepootje. En lief! Reuze! Niet, Mies?"

Z'n zus knikt vol overtuiging. „Een schatje, paps. Mogen we het houden? Wim heeft het gered."

„Gered? Een hondje? En ligt dat mirakel in de keuken? Wat zegt jullie moeder daar wel van?"

„O!" antwoordt Wim nonchalant. „Mams vindt het wel goed. En jij bent een dierenvriend, heeft ze gezegd."

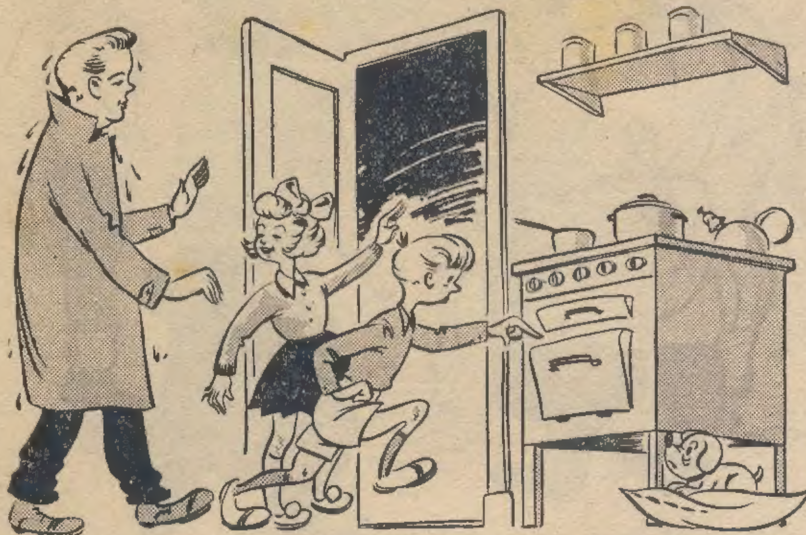
Met z'n natte jas nog aan volgt vader zijn tweetal naar de keuken. Als hij het zielige hoopje bekijkt, fronst hij de wenkbrauwen en met een knipoogje naar zijn vrouw zegt hij:

„Moet dat een hond heten? Wat een brokje narigheid. Hoe komen jullie er bij om zo'n vies, nat beest in huis te halen? En noem je dát een schatje? Precies iets voor de vuilnisbak."

Wim is echt verontwaardigd. „Ik dacht, dat je van dieren hield, paps. Dat zei mams tenminste. Dan.... dan praat je niet zó over.... over...."

Paps doet een stapje nader en bukt zich over het armzalige hoopje. Dat voelt, dat het een goede beurt moet maken, want als pap's hand zijn kopje nadert, probeert hij hem een lik te geven en het kleine staartstompje beweegt heel even in een poging, vader te vertederen.

Dat lukt schitterend. „Wat een armzalig, verschrikkelijk gedrochtje," moppert paps. „Zo'n akelig mormeltje kún je de deur niet uitzetten, want er is geen mens ter wereld, die zo'n wanhopig misbaksel opneemt. Tja, dan zal er niet veel anders opzitten, dan dat *wij* het dan maar doen, als we het niet kwijt kunnen. Wat denk jij, mams?"

Maar mams krijgt geen gelegenheid om wat te zeggen, want aan twee kanten hangen Wim en Mies al om vaders hals en ze juichen zo hard, dat mams maar zwijgt en het hondje verschrikt even opkijkt. Dan gaan ze naast het hondje zitten.

„Jij blijft bij ons, pukkie. Jij wordt onze hond. Heerlijk, hè?"

„Dat kost ons weer hondenbelasting ook," zucht paps zorglijk.

Maar het hondje licht zijn ruige kopje op en het staartje kwispelt... Het heeft een tehuis gevonden.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Onverschilligheid

Over keizer Jozef II, die tegen het eind van de achttiende eeuw over het vroegere keizerrijk Oostenrijk-Hongarije regeerde, zijn vele aardige verhalen in omloop.

Zo heerste er in een deel van het land, Bohemen genaamd, een verschrikkelijke hongersnood. Door het mislukken van de oogst was een groot tekort aan graan ontstaan. In vele huizen smeekten tal van kinderen tevergeefs om een snee brood. Het aantal zieken nam geweldig toe en weldra stierven er al mensen van honger en ellende.

Zo gauw keizer Jozef II op de hoogte kwam van deze slechte toestand, gaf hij onmiddellijk bevel, dat er geholpen moest worden. In andere delen van zijn land was koren in overvloed. Het kwam er alleen maar op aan dit zo snel en zo goed mogelijk te vervoeren. Als iedereen goed meewerkte, kon de eerste nood spoedig gelenigd worden.

Maar ook keizer Jozef wist, dat zonder voldoende toezicht het uitdelen van de gezonden voorraad nooit goed gaan zou.

Daarom trok hij er zelf op uit. Op een dag kwam de keizer in een afgelegen stadje. Men kende daar de keizer niet! Hij kon dus ongestoord op zijn paard rondrijden. Zo kwam hij op het marktplein, waar ook het stadhuis stond. Er heerste op het plein een ongewone drukte. Een troepje boeren bewoog zich kwaad en ongeduldig tussen enkele volgeladen wagens.

Dat zijn vast en zeker wagens met graan voor de arme bevolking, dacht de keizer. Maar waarom wordt dat graan dan niet afgeladen en verdeeld?

Daar moest de keizer meer van weten. Hij riep enkele boeren naar zich toe en vroeg:

„Wat gaan jullie te keer, mannen. Wat is hier aan de hand?"

„Wat hier aan de hand is?" herhaalde een der boeren, die natuurlijk niet het minste idee had, dat hij voor de keizer stond. „Dat zal ik u vertellen. We kwamen hier graan brengen voor de uitgehongerde bevolking. We moesten het, volgens bevel van de keizer, aan de burgemeester van deze stad afleveren. Maar nu staan we hier al drie uur te wachten en de burgemeester is nog niet verschenen. Daar krijgen we genoeg van, waarde heer. Het duurt nog wel even voor we afgeladen zijn. En dan hebben we nog een terugweg van een uur of vijf voor ons."

„Dat lijkt me werkelijk wel een beetje erg, beste vriend."

„Het ergste is het voor die stakkers van mensen," ging een andere boer voort. „Ze staan gewoon te snakken naar het graan. Als het nog lang duurt, stelen ze het van de wagens."

„Is de burgemeester dan gewaarschuwd?" vroeg de keizer.

„Of die gewaarschuwd is? Al wel vijf keer! Vraagt u dat zijn secretaris maar. Die loopt hier ook al uren te wachten."

Onmiddellijk richtte de keizer zich nu tot de naderende stadssecretaris, zonder zich echter bekend te maken.

Uit de mond van deze beambte ontving de keizer de bevestiging van wat de boeren hem verteld hadden.

„Maar waarom komt de burgemeester dan niet? Heeft hij het zo druk? Zijn er zulke belangrijke zaken op het stadhuis te behandelen?"

„Niet in het minst!" sprak de secretaris. „Maar het is voor mij moeilijk daarover veel te zeggen. Dat kan mij mijn baan kosten."

De keizer begon al een vaag vermoeden van de toestand in deze plaats te krijgen.

„Kunt u mij bij de burgemeester aandienen?"

„Ik wil het proberen! Maar of hij u ontvangen zal, is een andere zaak."

Het scheen werkelijk nogal wat moeite te kosten bij de burgemeester toegelaten te worden.

„Zeg maar, dat ik gasten heb en op het ogenblik niemand ontvangen kan," was de eerste boodschap.

Maar keizer Jozef liet zich niet zo makkelijk afschepen. Hij hield vol. Hij zou en hij moest de burgemeester spreken. Had hij gezegd, dat hij de keizer zelf was, dan zou de burgemeester onmiddellijk opgevlogen zijn om hem te ontvangen. Maar Jozef wilde nog onbekend blijven. Als vreemdeling lukte het hem eindelijk bij de burge-

gestraft

meester toegelaten te worden. Die zat heel gezellig met enkele vrienden te eten en te drinken en de grootste pret te maken.

„Wie ben je?” vroeg de burgemeester kwaad.

„Ik ben officier van het keizerlijk leger.”

„Zo. Heb jij zo'n haast? Moet een officier mij in mijn enkele ogenblikken van rust en genoegen beslist storen?”

De keizer had moeite zijn kalmte te bewaren. Maar het lukte hem.

„Ik wou u vragen even op het marktplein te komen. Daar staan enkele boeren te wachten met graan voor uw uitgehongerde bevolking.”

De burgemeester begon luid te lachen.

„Is het anders niet, wat je me te vragen hebt? Moet ik me door een stelletje boeren laten voorschrijven, wat ik te doen heb? Ik zou maar gauw naar mijn regiment teruggaan, mijnheer de officier, en me niet met de zaken van de burgemeester bemoeien.”

„Maar dat doe ik wel!” klonk plotseling scherp en kwaad de stem van de keizer. „Ik vind het een grote schande, dat iemand zoveel onverschilligheid aan de dag legt voor de ellende van zijn medeburgers. En dat terwijl heel het land alles doet om zo snel mogelijk te helpen.”

„Wie ben je eigenlijk, dat je zo tot me durft te spreken!” stoof de burgemeester op. Maar een ogenblik later zakte hij verslagen in zijn zetel terug. Want heel duidelijk hoorde hij de man vóór zich zeggen:

„Wie ik ben, vraagt u? Ik ben keizer Jozef II, op onderzoekingsreis door mijn land. Hoort u, de keizer zelf staat voor u. En de keizer zegt u, dat u vanaf heden geen burgemeester van deze plaats meer bent. Dergelijke mensen wens ik niet in mijn dienst. U bent ontslagen. Ik zal uw secretaris, die over meer hart en liefde beschikt, in uw plaats tot burgemeester benoemen.”

Toen verliet de keizer het stadhuis.

Weldra werd nu ook zijn aanwezigheid op het marktplein bekend. Een luid gejuich steeg op. Onder leiding van de nieuwe burgemeester werd het graan nu heel vlug afgeladen en onder de hunkerende bevolking verdeeld.

Na aan deze arme mensen nog een nieuwe zending beloofd te hebben reisde de keizer weer verder. *J. R.*

DE HERDER EN DE KONING

Een koning had al geruime tijd gezien hoe een herder met veel zorg en toewijding zijn vele schapen bij elkaar hield. Zo'n man moet ik aan het hoofd van mijn rijk hebben, dacht de vorst. Dan ben ik van alle zorgen af. En hij gaf het bestuur van het land in handen van de herder die naar het paleis van de koning verhuisde. Een tijdlang ging alles opperbest, want de herder was een goed en eerlijk man en hij gebruikte zijn gezond verstand. Dat was niet naar de zin van de hovelingen en van vele groten van het rijk, die samenspanden om de herder ten val te brengen. Ze gingen naar de koning en beschuldigden er de herder van dat hij grote paleizen liet bouwen met het geld dat hij het volk afperste. De koning ging rond om die paleizen te zien, maar vond ze niet. Toen zeiden de hovelingen: ja, maar zijn schatten bestaan uit grote koffers vol juwelen en sieraden. Hij wil onmetelijk rijk worden en wat zal er dan met u, koning, gebeuren?

LEERRIJKE LESSEN

Nu ging de koning naar het huis van de herder en wilde de koffers zien.

Koffers, zei de herder glimlachend, ik heb maar één koffer, heer koning. Hier staat hij.

En hij bracht de vorst bij een oude, versleten koffer, die hij openmaakte. Daarin zat de schamele kleding van de voormalige herder; zijn staf lag er ook in en zijn hoed. En zelfs zijn herdersfluit.

En de herder was diep ontroerd toen hij zijn vroegere bezittingen zag. En aan zijn schaapjes dacht. Zo geroerd dat hij zijn oude plunje weer aantrok en voor het verdere bestuur van het land bedankte. Want, zo zei hij, ik heb me laten verleiden door bedrieglijke schijn en valse grootheid. Ik hoor bij mijn schapen die nooit tegen mij hebben gestookt.

Bij de lijsters in het bos

Zonder geluid te maken gaan we een bosje binnen. Het is vrij dicht en bestaat voor een groot deel uit lage eiken en dennen. Ook enkele berken staan er tussen. De grond is bedekt met een lange, gele grassoort, die op vele plaatsen doorsneden wordt door smalle paadjes van konijnen en fazanten. Je zou van alles tegen kunnen komen op dit veelzijdige plekje.

Plots worden we gestoord in onze mijmeringen. ,,Tjak, tjak," klinkt het nogmaals, hard en scherp. Dan volgt er een geraas van vele wieken. Kijk! Lijsters! Wat een massa! Ik denk, dat het kramsvogels zijn. Ze kwamen daar uit die meidoornstruiken. Waarschijnlijk deden ze zich te goed aan de melige, rode bessen.

Het is jammer, dat die waakzame kramsvogels zo schuw zijn, anders had je ze eens goed kunnen bekijken. Ze zijn het ruimschoots waard.

Maar wacht eens even. Ik heb een plan. Als we rustig onder die brede eik gaan zitten, zullen ze ons niet gauw ontdekken bij hun terugkomst. Want ik vermoed wel, dat de bessen hen weer lokken.

Even later hebben we ons in een gemakkelijke houding tegen de grijze stam genesteld. Dicht bij ons bengelt een goudhaantje aan de twijgen. Heel schril en miezerig laat hij zijn fluitje horen: ,,siet, siet."

Boven ons komt juist een zeilend roofvogeltje over. Ook hij weet, dat er in dit bosje wel wat te halen is.

Het goudhaantje is ons intussen genaderd tot binnen de meter. Het buitengewoon kleine vogeltje is in het geheel niet schuw. Met zijn grote, zwarte oogjes kijkt hij ons nieuwsgierig aan. Het felgele schedelstreepje is duidelijk te zien.

Ineens vernemen we enkele verwarde kreetjes. Dan strijkt er op de meidoorntop een lijster neer. ,,Srie, srrie!" Meer soortgenoten komen hem na. Die eerste blijft op de top; dat is de schildwacht. Oplettend kijkt hij rond, de grappige, witgele wenkbrauw is goed waar te nemen. Daaraan zien we, dat we te doen hebben met de koperwiek. Hij is iets kleiner dan de merel. Zijn naam heeft hij gekregen om de roestrode zijdevlek. Vooral bij het opvliegen is die zeer sprekend.

Daar naderen kramsvogels. Het harde getjakker verraadt hun komst. In de eiketop boven ons strijken ze neer. Eén voor één dalen er enkele af naar de bessen. Ze zijn een stuk flinker dan de koperwiek. De kop en de staartwortel zijn parelgrijs. De rug is warm roodbruin. Op de borst staan stoute vlekken, veel forser dan bij de koperwiek. Bij deze laatste staan de donkere stippels in regelmatige rijen.

Een tijdje lang al hebben we schuin voor ons een licht geritsel gehoord. Het houdt nog steeds aan. Een merel? Konijn of egel? We weten het niet. Nieuwsgierig houden we de plek in het oog. Het gedruis nadert meer en meer. Plots bemerken we even een lenige, bruine schim. Het volgend moment staat op de voet van een berk een grote hermelijn, geen tien meter van ons af. Even kijkt het rovertje opmerkzaam rond, dan belandt hij met een soepel sprongetje tussen de bladeren en huppelt vrolijk verder, recht op ons toe.

Enkele meters van ons af houdt de hermelijn halt. Hij richt zich op zijn achterpootjes op. Zijn spitse kopje beweegt snuffelend van links naar rechts. Zou hij benieuwd zijn om te weten wat al dat getjakker en geplof van vallende bessen te betekenen heeft? Of vertrouwt hij de lucht niet? Hoe het ook zij, schijnbaar gerustgesteld begeeft hij zich weer op pad. Vlak langs ons voert zijn weg. Als even mijn voet beweegt, gaat hij er in razend snelle draf vandoor.

We zuchten eens diep; dat was een spannend tafereeltje.

Nauwelijks zijn we op adem gekomen of daar klinkt een scherpe alarmkreet. In de hoge eik boven ons druisen de lijsters op. Onmiddellijk gevolgd door die in de lagere struiken. Op hetzelfde moment schiet een sperwer zigzaggend tussen de opvliegende troep door. Zijn poten grijpen links en rechts. Vergeefs echter. Wippend met zijn lange, gestreepte staart landt de jager diep in de meidoorn. Dan werpt hij zich weer op de wieken en als een grijze schim verdwijnt hij laag over de bosgrond.

Ja, die noordelijke lijsters zijn waakzaam. Hun schildwachten zijn bedacht op het gevaar. De roofvogels spelen een grote rol in hun leven.

In het bos is het weer stil. Alleen het goudhaantje miespert zorgeloos tussen de twijgenwirwar. *P. D.*

Benieuwd om te weten wat dat getjakker en geplof van vallende bessen te beduiden heeft.

POES EN HOND

De poes van onze buren
Komt dikwijls even gluren
Om onze keukendeur;
Ze rekent op een hapje
Van vis of vlees, dat snap je,
En 'k stel haar nooit teleur.

M'n hond wil dat beletten,
Hij kan haar niet goed zetten;
Is hij jaloers misschien?
Ziet hij haar poesensnuitje
Of hóórt hij haar geluidje,
Hij laat z'n tanden zien.

Ik moet 'ns wat verzinnen,
Dat ze niet wéér beginnen
Met grommen en venijn.
Nu ga ik maar proberen
M'n hond voorgoed te leren
Niet meer jaloers te zijn.

Ik koop een speelgoedpoesje,
— Zo'n klein fluwelen snoesje —
Dát zet ik bij de haard;
Dan zal hij heel gauw weten,
Dat 'k hém niet zal vergeten,
En wordt hij wel bedaard.

ONZE WONDERE WERELD

HET ZAL MAAR ZELDEN VOORKOMEN DAT EEN KWEKER ZEVEN TULPEN OP EEN EN DEZELFDE STAM KRIJGT. TOCH IS HET EENS GEBEURD.

EEN BRUID OP DE MARKIEZENEILANDEN LOOPT VÓÓR DE HUWELIJKS PLECHTIGHEID OVER DE RUGGEN VAN ALLE MANNELIJKE BRUILOFTSGASTEN.

DOOR ZIJN VORM EN BEGROEIING HEET EEN EILANDJE IN DE BISMARCK-ARCHIPEL: BLOEMPOTEILAND.

ZEESTERREN HEBBEN IN HET ALGEMEEN MAAR VIJF ARMEN. MAAR ER ZIJN OOK EXEMPLAREN DIE ER ZEVENTIEN HEBBEN.

Het GEHEIM van de BLA

LANKE ROODHUID

Taraman

In een land heel ver van hier woonde een boer met zijn vrouw en zeven kinderen. Zijn boerderijtje was zó klein, dat er voor al die mensen geen werk was. En geld was er ook niet. Het land bracht niet genoeg op voor een fatsoenlijk bestaan en dikwijls werd er gebrek geleden. Eindelijk werd het zó erg, dat Taraman, de verstandigste en ijverigste van de jongens, op een goede dag tegen zijn vader zei: „Vader, laat mij de wereld ingaan, dan behoeft u mij niet meer te onderhouden. Ik zal me er wel doorslaan. Ik zal zuinig zijn en als ik terugkom, hoop ik zoveel geld mee te brengen, dat u voortaan geen zorgen meer zult hebben."

De boer vond het goed en de volgende morgen ging Taraman op weg. Hij trok van de ene plaats naar de andere en zocht overal werk, maar daar het een slechte tijd was, had men hem nergens langer nodig dan voor een paar dagen. Toch bleef hij altijd vrolijk en opgeruimd en vol hoop, dat het wel beter zou worden.

Op zekere dag, toen hij door een groot bos trok, kwam hij opeens op een open plek en zag daar de rokende puinhopen van wat een huis geweest moest zijn. Een oude man stond er bij.

„Is er brand geweest?" vroeg Taraman.

„Helaas, ja," was het antwoord. „Ik ben kluizenaar en woon hier al meer dan twintig jaar. Ik was gelukkig en tevreden en verlangde niet naar meer. Terwijl ik even weg was, is in mijn kluis brand ontstaan en toen ik thuiskwam, vond ik alles verwoest. Ik zal nu een nieuw hutje moeten bouwen. Maar hoe kan ik, oude man, dat alleen doen?"

„Als u denkt, dat ik u van dienst kan zijn," zei Taraman, „wil ik u wel helpen."

„Gaarne neem ik uw vriendelijk aanbod aan," zei de kluizenaar. „Voor uw onderhoud zal ik zorgen, al kan ik u niet veel aanbieden."

„Dat is ook niet nodig," zei Taraman. „Ik ben gauw tevreden."

Hij bleef dus bij de kluizenaar en trok elke morgen met hem het bos in. Daar hakten ze bomen om, zaagden ze tot balken en planken en brachten die naar de plaats, waar ze zijn moesten. Van deze balken en planken werd op de plek, waar de oude hut gestaan had, een nieuwe gebouwd. Op enige meters afstand daarvan stond een schuurtje, dat gelukkig gespaard was gebleven en waarin de kluizenaar zijn gereedschappen bewaarde. In dit schuurtje brachten ze ook de nachten door. Hun voedsel bestond uit groente en fruit uit het tuintje, dat bij de kluis hoorde en uit wild, dat de kluizenaar in strikken ving. Elke avond zaten ze samen gezellig te praten en natuurlijk vertelde Taraman nu ook, waarom hij de wereld was ingegaan.

....en zag de rokende puinhopen van wat een huis geweest moest zijn.

Daar Taraman sterk en handig was, vlotte het werk zó goed, dat na verloop van een paar weken de nieuwe woning al betrokken kon worden. En zo zei hij op een avond tegen de kluizenaar, dat hij van plan was, de volgende morgen verder te trekken.

„Dat begrijp ik," zei de kluizenaar. „Je kan hier natuurlijk niet blijven. Intussen heb je me flink geholpen. Ik weet niet, wat ik zonder je had moeten beginnen. Ik ben je daar zeer dankbaar voor en zou je gaarne goed betalen. Maar ik ben een kluizenaar en een kluizenaar heeft geen geld."

„Ik heb toch de kost bij u gehad," zei Taraman lachend. „Om geld was het me niet te doen. Ik ben blij, dat ik u heb kunnen helpen. We zijn immers in de wereld om elkaar bij te staan."

„Het zou goed zijn, als alle mensen zo dachten," zei de kluizenaar. „Maar, al kan ik je geen geld geven, ik heb toch nog wel wat voor je." Hij ging naar het schuurtje en kwam even later terug met een houten blaaspijp en een zakje kogeltjes, zo groot als erwten. „Het is best mogelijk," ging hij voort, „dat je onderweg wilde dieren of rovers ontmoet. Daarvoor heb je hier een wapen. Je doet eenvoudig zo'n kogeltje in de pijp, blaast er in en je schiet altijd raak. Elk van die kogeltjes heeft de eigenschap, dat het door de dikste huid en het sterkste pantser gaat en zo elke vijand voor enige uren bewusteloos maakt. Ik schenk je dit als beloning en omdat ik weet, dat je er geen verkeerd gebruik van zult maken."

„Ik dank u wel voor dit geschenk, dat me goed te pas kan komen," zei Taraman.

De volgende dag zette hij zijn reis voort en kwam ongeveer een week later in een dorp, waar hij bij een boer om werk vroeg. Deze vertelde hem, dat het dorp door een grote plaag getroffen was. Een reusachtige eenhoorn, die in het bos huisde, verwoestte geregeld de akkers en niemand kon daar iets tegen doen. De huid van het mon-

n en z'n blaaspijp

ster was zó hard, dat elk wapen er op afstuitte en zijn horen was zó sterk, dat hij er wel een boom mee kon doorboren. Verscheidene mensen had het monster gedood en zó groot was de schrik in het dorp, dat bijna niemand zich meer in het veld en in het bos durfde wagen.

„Dan zal ik proberen, het dorp er van te verlossen," zei Taraman, toen hij het verhaal gehoord had.

„Dat hebben al verscheidene anderen geprobeerd," zei de boer, „maar niet één is er teruggekomen."

„Maak u daarover maar niet bezorgd. Morgen zullen we wel zien. Nu vraag ik niets anders dan wat eten en een onderdak voor deze nacht."

„Die kun je in elk geval krijgen," zei de boer.

Taraman bracht de nacht in het huis van de boer door en ging de volgende morgen het bos in. Wel een uur had hij er rondgelopen, zonder enig spoor van het ondier te ontdekken, toen hij opeens achter zich een vreselijk gebrul hoorde. Hij keek om en zag een geweldig groot dier met voor op de kop een kolossale hoorn, dat schuimend van woede en snel als de wind op hem losstormde.

„Nu komt het er op aan," zei Taraman.... Vlug een kogeltje in de pijp, de pijp aan de mond.... toen „fft".... en.... de eenhoorn, die tot op enkele meters genaderd was, deed een sprong, stiet een gebrul uit, dat uren in de omtrek te horen was, viel toen neer en bleef bewegingloos liggen. Toen Taraman naderbij kwam, zag hij dat het gevreesde monster dood was, morsdood....

Taraman spoedde zich naar het dorp om het grote nieuws te vertellen. In het eerst wilde men hem niet geloven, maar hij kreeg het toch zo ver, dat een hoop volk met een paar wagens en enige paarden met hem naar het bos trok. En ja, daar lag de eenhoorn!.... De beide wagens werden nu aan elkaar gebonden, met vereende krachten werd het monster er op geladen, zes paarden werden voor het voertuig gespannen en in triomf ging het naar het dorp. Iedereen kwam kijken en men wees elkaar op de ontzaglijke omvang van het beest, op de zware poten, de verschrikkelijke tanden en de geweldige hoorn. Het is te begrijpen, dat de onbekende jongeman, die het dorp van deze vijand verlost had, gevierd werd. Men achtte zich verplicht hem een bewijs van dankbaarheid te geven en zo werd hem door de burgemeester namens de bevolking met een mooie toespraak een grote som geld aangeboden.

Taraman bleef nog enige dagen in het dorp en had het er best, want ieder wilde hem zijn dankbaarheid tonen. Maar werk was er voor hem niet en daarom vertrok

door
J. Toebosch

hij al spoedig. Hij had nu wel wat geld, maar lang niet genoeg om zijn ouders voorgoed te helpen. Hij trok dus verder het land in. Maar ternauwernood verdiende hij genoeg om van de ene dag in de andere te komen en aan sparen viel helemaal niet te denken. Een paar weken had hij zo al rondgezworven, toen hij op een goede dag kennis maakte met een officier, wiens taak het was soldaten te werven.

„Wat is dat voor een ding?" vroeg de officier, terwijl hij op de blaaspijp wees, die Taraman aan een koord over de schouder droeg.

„Met dat ding schiet ik het grootste dier neer," zei Taraman. „Maar ik heb er nu niets aan. Ik wilde, dat ik maar werk had."

De officier geloofde niet veel van de kracht van die pijp, maar de flinke, sterke jongeman beviel hem wel. „Wil je soldaat worden?" vroeg hij. „Dan behoef je niet meer naar werk te zoeken en kun je van dat ding nog plezier hebben." En nu spiegelde hij hem het soldatenleven zo mooi voor, dat Taraman zich liet overhalen in dienst te gaan.

Hij werd dus soldaat en niet lang daarna brak een oorlog uit. Hij moest mee en gedroeg zich zó goed, dat al zijn meerderen tevreden over hem waren. Nu gebeurde het, dat de troep, waarvan hij deel uitmaakte, een hele tijd werkeloos in een kamp moest liggen en daar Taraman zich erg verveelde, ging hij op zekere dag met een twintigtal kameraden naar buiten, in de frisse lucht.

Ze waren ongeveer een kwartier buiten het kamp, toen zij opeens enige zwaar bewapende ruiters bemerkten, die waarschijnlijk op verkenning waren en nu op hen afkwamen.

De soldaten dachten reeds, dat hun laatste uur geslagen was. Wat konden ze tegen die zwaar geharnaste ruiters uitrichten? En ontsnappen was onmogelijk....

Maar Taraman zei: „Wees maar niet bang, jongens. Laat dat maar even aan mij over." Vlug ging hij achter een struik liggen.... bracht de pijp aan de mond en.... daar viel een ruiter, die de aanvoerder scheen te zijn. En eer zijn manschappen begrepen, wat er gebeurde, waren twee van hen dezelfde weg opgegaan.

Nu stormden de anderen woedend op het troepje af, maar daar tuimelde er weer een van zijn paard en onmiddellijk daarop weer een en een ogenblik later weer een ....en toen hadden de overigen er genoeg van en kozen snel het hazenpad.

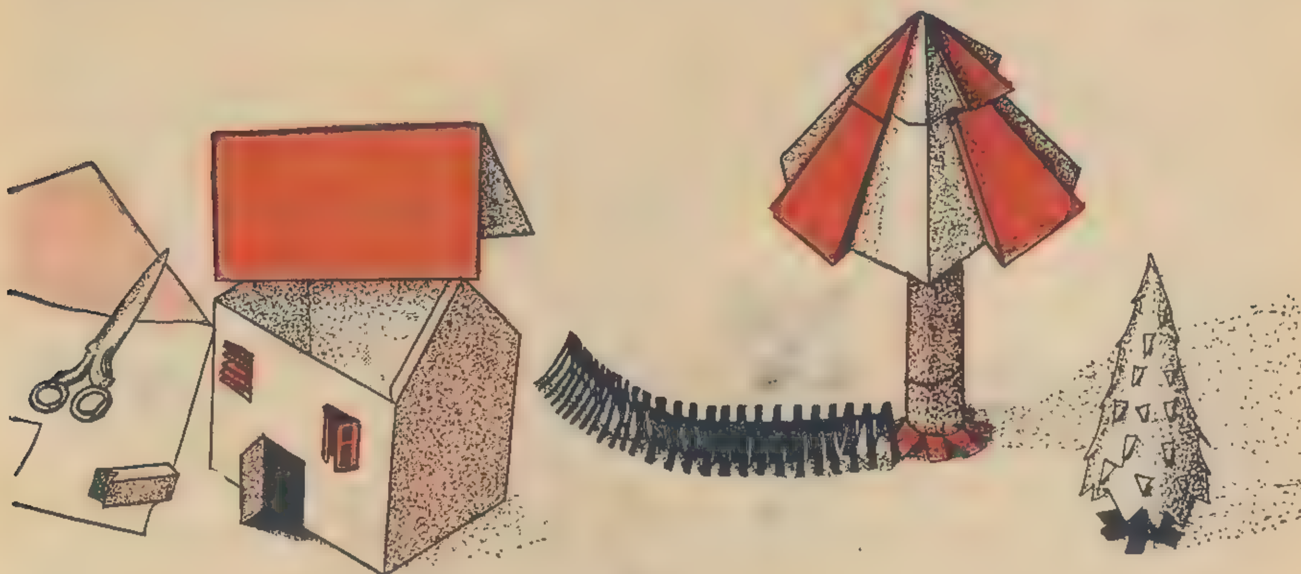
Taraman liet de weggelopen paarden opvangen, de bewusteloze ruiters er op zetten, achter elk van hen een man plaatsnemen en zo ging het naar het kamp terug. Daar bleek, dat men een prachtige vangst had gedaan, want twee van de gevangenen waren heel voorname mannen en de vijand stelde zoveel prijs op hun invrijheidsstelling, dat hij onderhandelingen aanknoopte en kort daarop de vrede gesloten kon worden.

De koning liet Taraman bij zich komen, prees hem en gaf hem een rijke beloning. Hij wilde hem ook bij zich houden, maar Taraman keerde liever naar huis terug.

Zijn vader kon nu een groter stuk land kopen en ook meer vee houden, zodat er voor allen volop werk was.

En dat dankten ze aan de blaaspijp, die door Taraman als een kostbare schat bewaard werd.

 De kleine knutselaar

WIE BOUWT ER MEE?

VOOR DE KLEINTJES

Het hier afgebeelde huisje met tuinhek, omheining, boom en struik wordt samengesteld uit verschillende kleuren dun karton, zonder lijm of stijfsel, dus geen geknoei, geen plakrommel, geen kleverige vingertjes of vlekken! Een paar papierknijpers zijn voldoende om de verschillende delen op hun plaats te houden.

Voor het huisje wordt eerst een model (uitgeslagen) getekend en geknipt van gewoon papier, dat als model dienst doet voor het kartonnen huis. Fig. A. Men zorge er voor „naden", dat wil zeggen inslagen, aan te knippen, die geritst en omgevouwen worden. Deuren en vensters worden getekend langs de liniaal.

Men legt het karton op een zinken of marmeren plaat en snijdt met een zeer scherp, puntig mesje die gedeelten uit; aan de binnenkant der raampjes kunnen wij een stukje cellofaan plakken, dat als glazen ruit dienst doet.

Een lange reep karton, om een stok gewonden en in de lengte uitgetrokken en vastgestoken, vormt de boomstam.

De grote boom bestaat uit twee rondtes boven elkaar. Zij worden scherp ingevouwen, waarna zij op de boomstam als een parapluutje worden bevestigd.

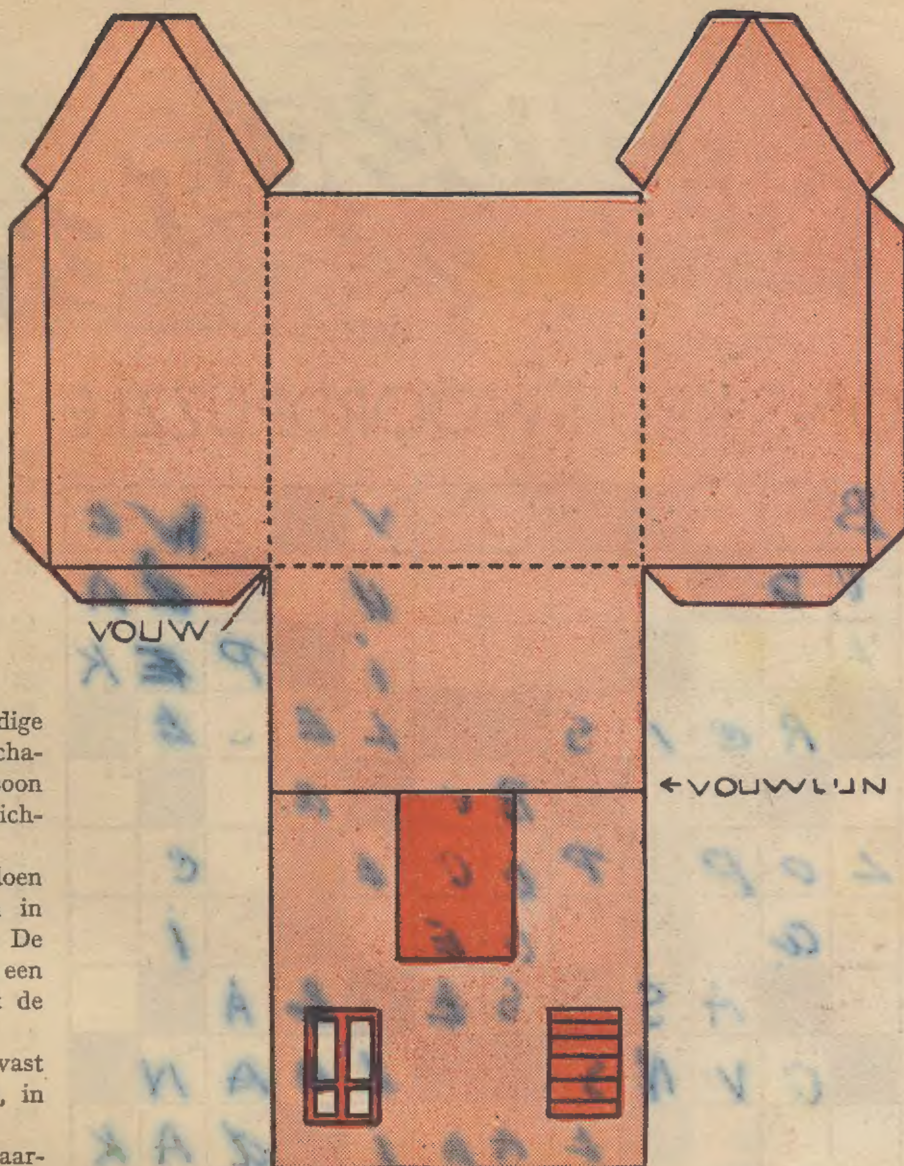
De andere boom bestaat eveneens uit een rondte, die tot een puntig kokertje ineen wordt gerold en vastgestoken, nadat men met een zeer scherp schaartje rondom kleine driehoekjes langs twee zijden heeft losgeknipt en even naar buiten heeft gebogen.

Het hek bestaat uit een rechte reep, welke wordt ingeknipt. De losse reepjes worden beurtelings naar rechts en naar links gebogen, zodat ze kunnen staan.

Op deze wijze kunnen wij allerlei soorten huisjes maken: witte met rode daken, grijze met blauwe daken, rose met bruine daken — een hele straat vol.

Heel echte bomen voor onze straat kunnen wij ook maken van stukjes in groene verf gedoopte spons, gestoken op houtjes, die in een plakje kurk kunnen worden vastgelijmd.

Voor lange avonden een allergenoeglijkst werkje.

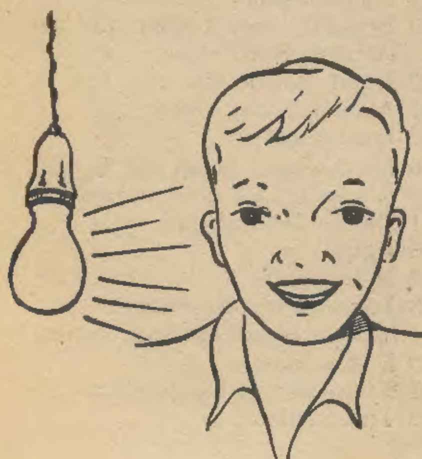
PORTRETTEN IN IJZERDRAAD

Dat is nu echt iets voor handige vingers. Je begint met het schaduwbeeld van de bewuste persoon te tekenen op een stukje doorzichtig papier.

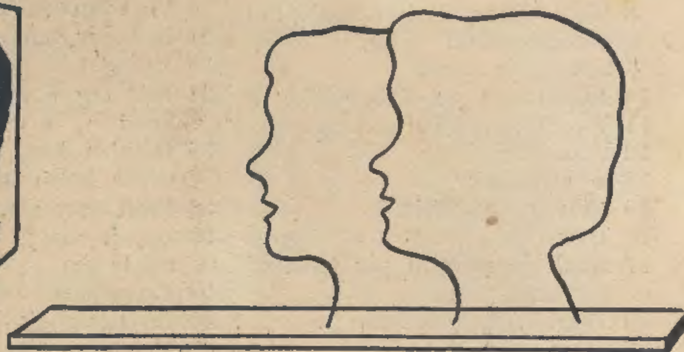
Nu heb je niets anders te doen dan dit beeld na te bootsen in ijzerdraad van ca 2 mm dikte. De scherpe hoeken worden met een tangetje gebogen, de rest met de hand.

Maak de metalen figuren vast op een smal gebeitst plankje, in geboorde gaatjes.

Wil men meer koppen vervaardigen, dan moet het eind van de eerste kop gesoldeerd worden aan de tweede enzovoort. Vervolgens het hele ijzerdraadfiguur verven met zilver- of goudbrons.

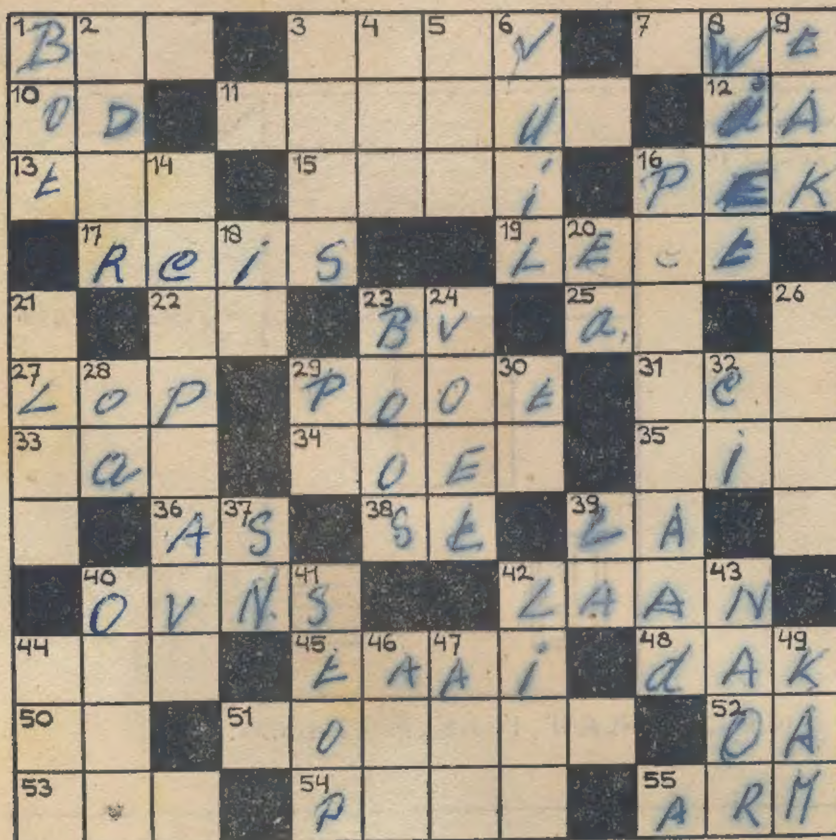

WIE PUZZELT ER MEE?

ONS KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

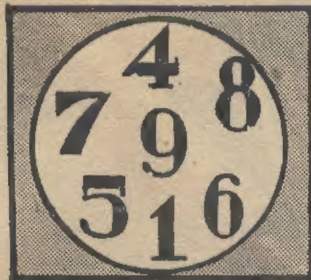
1 Gymnastiektoestel. Is ook een dier
3 Ouderwets muziekinstrument of een hijstoestel
7 Schadelijk insect
10 Afkorting van: of dergelijke
11 Wordt op een bal gedaan
12 Familielid
13 'n Ogenblik
15 Militair hoofddeksel
16 Teer
17 Maak je meestal per trein of per boot
19 Tegenovergestelde van ja
22 Gram
23 Bijvoorbeeld
25 Reeds
27 Hoogste punt van een berg
29 Voet van een dier
31 Bewoner van Ierland
33 Paling
34 Niet erg warm, toch ook niet koud
35 Metalen kan, waarin bijvoorbeeld kolen worden bewaard
36 Blijft over als iets verbrand is
38 Zeg je als je iemand beduidt stil te zijn
39 Bergplaats
40 Onvriendelijk, kortaf
42 Met bomen beplante weg
44 Hoofddeksel
45 Tegenovergestelde van mals
48 Hoogste punt van een huis
50 Jongensnaam, afgekort
51 Laag gelegen stuk land door dijken omringd
52 Onder andere
53 Boom
54 Harlekijn, grapjas
55 Lichaamsdeel

Van boven naar beneden:

1 Niet scherp
2 Rivier in Duitsland
3 Langzaam, traag
4 Meisjesnaam
5 Boom (soort populier)
6 Schoon
8 Niet dicht
9 Zit aan een boom
14 Plaat bestaande uit heel veel verschillende kleine deeltjes, die in elkaar passen
16 Zwemvogel met bijzondere snavel
18 Ingenieur
20 En andere, afgekort
21 Verblijf voor dieren
23 Kwaad
24 Deel van het been
26 Dokter
28 Afkorting van: onder andere
29 Paardekracht
30 Bepaald soort buizen, die als lampen dienst doen
32 Komt van de kip
37 Afkorting van: senior
39 Muzieknoot
40 Man, wiens beroep het is veroordeelden ter dood te brengen
41 Duidt aan, dat men moet stilstaan
42 Meisjesnaam
43 Bewoner van Noorwegen
44 Tegenovergestelde van: contra
46 Meisjesnaam
47 Eveneens een meisjesnaam
49 Toiletartikel

CIJFERRAADSEL

Zet de zeven cijfers van de bovenste cirkel in de plaats van de zeven streepjes in de onderste cirkel, maar zo dat de som der getallen inderdaad 1111 oplevert.

TOVERVIERKANT

× × × ×
× × × ×
× × × ×
× × × ×

1 Werelddeel
2 Onstoffelijk deel van de mens
3 Meer dan niets
4 Plaatsje in de Betuwe

PAARTJES

Vul de goede woorden in:

1. Vroeger en later;
   Zeep en ....
2. Leven en dood;
   Leger en ....
3. Bal en net;
   Mager en ....
4. Zo nu en dan;
   Drie in de ....
5. Kruimels en brood;
   Van de wal in de ....

RAADSELS

1. Waarom vliegen de vogels in de lente noordwaarts?
2. Wanneer lijkt een filmman op een sterrekundige?
3. Waarom hangt een meisje af van de letter i?
4. Waarom is een dag nóóit heel?
5. Wat neem je het laatst weg als je naar bed gaat?
6. Wat is de waarde van een volle maan?
7. Wat spreekt alle talen?
8. Hoeveel kanten heeft 'n cirkel?
9. Wie heeft geen kop en geen armen en toch een tong en een teen?
10. Waarom lijkt elke edelman op een boek?

WELK LAND IS DIT?

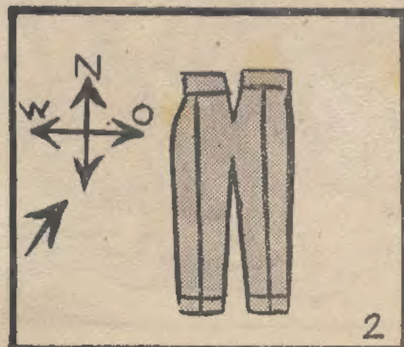
SELTRADZWIN

WELK BEROEP

heeft mijnheer
A. E. DIERAR
GROL?

IK WIL EEN KAARTJE NAAR....?

OPLOSSINGEN
VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kamraadsel

Wat er van 1-9 horizontaal moet komen te staan, heb je al onder no 1 kunnen zien.

BRAND
RING
ANKER
NEEN
DORST
WARM
ENKEL
EDEL
RAMEN

Van links naar rechts lees je: Brandweer.

Boompuzzle

E S
D E N
L I N D E
C Y P R E S
K U R K E I K
E I K E B O O M
A P P E L B O O M
Z I L V E R B E R K
E S P
P IJ N
O L M
P E P P E L

Braadpan-puzzle

BOEK
INKT
ERWT
FLES
SLAK
TRAM
UREN
KOUD

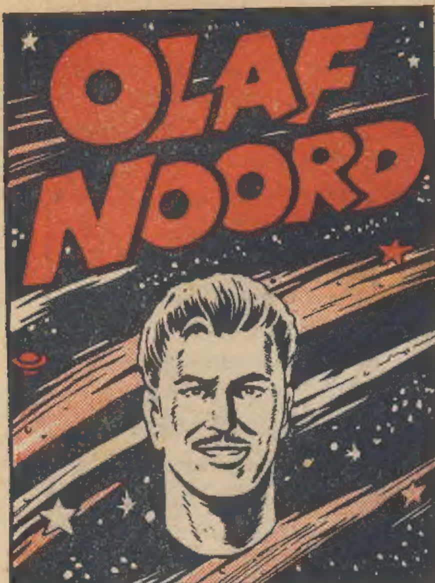
Van boven naar beneden lees je: BIEFSTUK

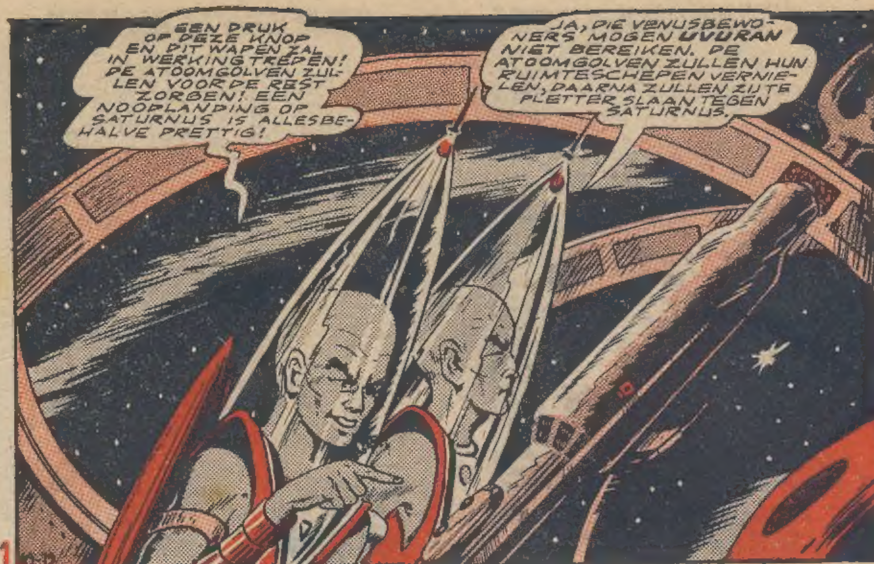
Vierkantpuzzle

L A N D
A D E R
N E R O
D R O P

Welk beroep

DIERENARTS

OLAF NOORD

1
EEN DRUK OP DEZE KNOP EN DIT WAPEN ZAL IN WERKING TREDEN! DE ATOOMGOLVEN ZULLEN VOOR DE REST ZORGEN! EEN NOODLANDING OP SATURNUS IS ALLESBEHALVE PRETTIG!
JA, DIE VENUSBEWONERS MOGEN UVURAN NIET BEREIKEN. DE ATOOMGOLVEN ZULLEN HUN RUIMTESCHEPEN VERNIELEN, DAARNA ZULLEN ZIJ TE PLETTER SLAAN TEGEN SATURNUS.

2
ONDERTUSSEN BIJ ONZE VRIENDEN....
DE INZITTENDEN VAN DAT BOLVORMIGE TOESTEL MOETEN BEWONERS ZIJN VAN EEN ANDERE PLANEET! WE WETEN NIET WAT HUN BEDOELINGEN ZIJN! VIRGAN, SLUIT JIJ DE ZUURSTOFAFDELING! OLAF, BEDIEN JIJ HET STRAALWAPEN! IK ZAL TRACHTEN HEN TE ONTWIJKEN!
IN ORDE, RIWAN!

3
HALLO, HIER ARDON! WIL DE BEMANNING VAN DE VLIEGENDE SCHOTELS DE ZUURSTOF-AFDELINGEN SLUITEN!! DRIE MAN AAN DE STRAALWAPENS EN DE REST IN DE VEILIGHEIDSRUIMTE! NIET VUREN VOOR BEVEL KOMT!

4
MET EEN ONVERWACHTE ZWENKING BRACHT RIWAN HET RUIMTESCHIP THULE VOOR EEN OGENBLIK BUITEN HET BEREIK DER DAZMANGS. DE TWEE VLIEGENDE SCHOTELS ZOCHTEN EVENEENS EEN VEILIG HEENKOMEN, MAAR OP DAT MOMENT VUURDEN DE DAZMANGS HUN ATOOMGOLF-KANON AF. ER VERSCHEEN EEN VERBLINDEND LICHT. HET SCHOT WAS RAAK!!!